

Will McIntosh

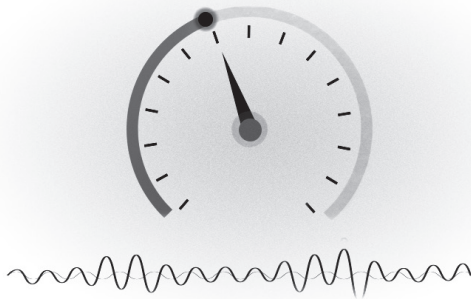
GEWOON GEEN BULLSHIT

zes tieners en
een leugendetector
tegen de regering

1

GEWOON GEEN BULLSHIT

HOOFDSTUK

1

Ik stond midden in Rebes garage en nam alles in me op. Het gebeurde echt. Dit was geen schoolproject of spelletje; dit was echt. En. Het. Was. Geweldig.

Boob en Basquiat zaten voorovergebogen achter twee aan elkaar gekoppelde pc's die op de werkbank stonden. Rebe zat als een malle te tikken, en regels code verschenen voor haar in de lucht. Molly bestudeerde hersenscans. Van Theo zag ik alleen zijn zwarte wandelschoenen en de zomen van zijn bruine ribbroek uit de MRI-scanner steken. De machine nam een groot gedeelte van de garage in beslag. Uit Rebes draagbare radio schalde Deathblow, en de bijbehorende holografische videoclip speelde erboven.

We werkten al vijf maanden aan dit project, maar nu de school gesloten was boekten we pas echt vooruitgang.

Boob zag dat ik naar hem keek. ‘Ga jij ook nog iets doen?’

‘Ik dóé al iets,’ kaatste ik terug. ‘Ik hou toezicht.’ Fronsend sloeg ik mijn armen over elkaar en ging staan alsof ik toezicht hield.

‘Als je toch niets beters te doen hebt kun je er mooi op toezien dat er een bliksemsapje mijn kant op komt.’

Ik probeerde een gevat weerwoord te verzinnen, maar er schoot me niets te binnen, dus ik haalde een blikje Vitnik-energydrink voor Boob uit de koelbox. De koelbox was half gevuld met lauw water, waarin een paar verdronken beestjes dreven. Iemand had gelukkig de etiketten van de blikjes gehaald, zodat ik het gezicht van president Vitnik niet hoefde te zien. We kochten dat spul alleen maar omdat producten van Vitnik het goedkoopst waren, want belastingvrij.

Rebe stak haar handen in de lucht, terwijl Deathblow op de achtergrond dreunde. ‘Ik ben binnen. Yes!’

Ik keek mee over haar schouder. ‘Super. Waarbinnen?’

‘In de kwantumprocessor van MIT. We hebben nog steeds meer rekenkracht nodig, dus ik leen een ongebruikt hoekje van hun processor.’

Ik gaf een kloppje op haar rug. ‘Top.’ Oké, ‘lenen’ was waarschijnlijk niet helemaal het juiste woord voor wat ze deed, maar als we dit voor elkaar wilden krijgen, moesten we creatief zijn.

De deur naar Rebes keuken vloog open. ‘Eten!’ schreeuwde Rebes moeder tegen haar.

‘Oké!’ schreeuwde Rebe terug.

Rebes familie leek uitsluitend schreeuwend met elkaar te communiceren. Ze waren niet kwaad of zo, hun volume stond gewoon niet zo lekker afgesteld. Toch was Rebes moeder een van mijn absolute lievelingsmensen, hoe hard ze ook schreeuwde. En niet alleen omdat ze ons haar garage als werkplaats liet gebruiken.

‘Werken jullie maar gewoon door,’ zei Rebe, terwijl ze het betonnen trapje opliep. ‘Ik ben over twintig minuten terug.’ Dat hoefde ze ons niet te vertellen. Zolang haar moeder niet tegen ons schreeuwde dat we naar huis moesten, zouden we doorwerken tot de avondklok ons dwong te stoppen. We hadden morgen toch geen school; die was twee weken eerder dan gepland dichtgegaan vanwege geldgebrek. En we konden nergens anders naartoe, aangezien we zelf ook allemaal serieus last hadden van geldgebrek.

Theo wurmde zich stukje bij beetje uit de buis van de MRI-scanner. Het kostte hem veel moeite om uit de krappe ruimte te komen vanwege zijn spastische verlamming. Hij voelde zich er ontzettend opgelaten over, ook al waren de symptomen niet zo zichtbaar als hij leek te denken. Theo liep mank, zijn linkerhand was stijf en had de neiging om naar binnen te krullen als hij er niets mee deed, maar dat was het wel zo’n beetje.

Hij ging op de rand van de scanner zitten en zuchtte droevig. ‘We zullen hem nooit klein genoeg kunnen maken zonder een SQUID en toegang tot een 3D-printer.’

Superconducting quantum interference devices waren hypergevoelige detectoren die hersenscans konden maken met behulp van ultrazwakke magnetische velden. Dat waren de enige magnetische velden die je op afstand kon genereren.

‘We vinden er wel iets op,’ zei ik.

Theo knikte sceptisch.

‘Niet om een speld in onze ballon te steken, maar heb je ook enig idee hóé we er iets op gaan vinden?’ vroeg Basquiat.

“‘Een speld in onze ballon’?” vroeg Boob. ‘Is dat een Caribisch gezegde?’

Basquiat keek hem aan. ‘Het is geen gezegde. Ik verzin het ter plekke.’ Hij keek mij weer aan. ‘Nou?’

Iedereen was opgehouden met waar ze mee bezig waren. Alle ogen waren op mij gericht. ‘Als we eenmaal een prototype hebben, ga ik een investeerder zoeken die met ons wil samenwerken. Tot die tijd...’ Ik aarzelde, want ik wist dat mijn oplossing hun niet zou bevallen. ‘...verkopen we alles wat we hebben als het moet.’

Iedereen begon tegelijkertijd te praten, te roepen en te klagen.

‘Ik verkoop mijn auto niet,’ riep Boob boven iedereen uit. ‘Geen denken aan.’

Boobs vader had vermiljoengas geïnhaleerd tijdens de oorlog, waardoor zijn longen beschadigd waren geraakt. Toen dat hem uiteindelijk fataal werd, had hij zijn Harley Air aan Boob nagelaten. De verkoop van de auto zou twee derde opleveren van het bedrag dat we nodig hadden.

Die goeie ouwe meneer Kong. Ik miste hem. Na Boobs geboorte was meneer Kong zo opgewonden en uitgeput geweest dat hij bij het invullen van de geboortekarte een extra 'o' had toegevoegd aan 'Bob'. Uiteindelijk was de fout wel hersteld, maar toen mensen op school erachter waren gekomen, begon iedereen Boob natuurlijk Boob te noemen. Achteraf lijkt dat gemeen, maar we waren toen allemaal nog zo jong dat het nu al lang niet meer boeide.

Toen Boob bij reden nummer zes of zeven was waarom hij zijn auto niet ging verkopen, viel Molly hem in de rede.

'Denk je echt dat we dit kunnen?' vroeg ze. 'Want als we alleen een beetje lopen te dollen, wil ik mijn spullen ook niet verkopen. Dan wil ik hier eigenlijk helemaal geen tijd aan verspillen.' Ze schudde haar hoofd. 'Er zijn een heleboel andere dingen die ik liever zou doen. Maar als we dit echt gaan doen? Dan hebben we het over zo veel geld, wat maken wat rommel en ski's en zo dan nog uit?'

Boob had tijdens Molly's hele speech zijn hoofd geschud. 'Ik verkoop mijn auto niet.'

'Als alles goed loopt, koop ik een Tesla 7 voor je,' zei ik. Ik kon me moeilijk voorstellen dat ik me een Tesla zou kunnen veroorloven in de waardeloze economie van tegenwoordig, maar als dit ons lukte, zou het zo zijn.

Boob maakte een hakgebaar met één hand. 'Best, maar als ik mijn auto verkoop, terwijl jullie alleen maar wat stripboeken en oude truien verkopen, dan krijg ik meer aandelen in het bedrijf.'

‘Néé. Niemand krijgt meer dan de rest. We zijn gelijkwaardige partners,’ zei Theo.

Boob pufte geërgerd. ‘Natuurlijk zeg jij dat, socialist.’ Hij ging verder met zijn werk. Ik wist niet zeker of dat betekende dat hij zijn auto zou verkopen of dat hij zijn hakken in het zand zette.

‘Het is waarschijnlijk maar goed dat we tegen dit probleem aan lopen voor we nog meer tijd in het project steken,’ zei Molly. ‘Dit is een goede test.’

Ik ving Molly’s blik en bedankte haar met een knikje voor haar steun. Ze glimlachte en draaide zich weer naar de werkbank.

Aangezien Molly nogal klein en een beetje onopvallend was, met glinsterende bruine ogen en een zwarte bril, dachten jongens vaak dat ze lief en meegaand was. Maar als je iets beter keek, ontdekte je een vrouw die met een lieve glimlach en glinsterende ogen je ballen zou verwijderen als je haar kwaad maakte.

Ik was zo verliefd op haar, het was gewoon belachelijk.

‘En als we dit inderdaad gaan doen, denk eraan: behalve met de mensen over wie we het eens zijn geworden, praat je met niemand over het project,’ zei Theo. ‘En zeg er nooit iets over in het openbaar.’

‘Tuurlijk niet,’ zei Boob. ‘We willen immers niet dat de medewerkers van Taco Bell ons idee jatten.’

‘Je weet nooit wie er van een afstand via een bewakingscamera meekijkt,’ waarschuwde Theo, terwijl hij weer in de MRI klom. Telkens als ik naar die grote, logge machine keek, bonsde mijn hart verwachtingsvol.

Toen meneer Chambliss de oude MRI-scanner had ontdekt die het Nyack-ziekenhuis aan de school had gedaan, hadden we ons erop gefocust. Al snel was het een obsessie geworden. We zochten uit hoe hij werkte, hoe je hem kon repareren, hoe je de hersen- en body-scans die de machine uitspuugde kon lezen. We schreven programma's om het interpreteren van de output makkelijker te maken. Theo leerde zichzelf om het ding binnen twee uur uit elkaar te halen en weer in elkaar te zetten.

Als Theo ergens interesse in had, beet hij zich erin vast als een pitbull in een enkel en hij liet pas los als hij er álles over wist. En vervolgens wilde hij je per se vertellen wat hij allemaal had geleerd, op slaapverwekkende toon.

Ik weet nog hoe enthousiast ik was toen Theo ons vertelde over zijn grote idee. Het eerste deel was gebaseerd op iets wat Molly had geleerd in de onlinecursus neuropsychologie die ze volgde.

Neurowetenschappers hadden een deel van het brein geïdentificeerd dat alleen werd gebruikt om leugens te verzinnen en te beheren. Ja, leugens moeten worden behéerd. Je moet onthouden tegen wie je hebt gelogen en weten hoe de leugen zich verhoudt tot de details van je leven die wel waar zijn. Het draait allemaal om het verwerken van inconsistenties, en dat is wat de cortex cingularis anterior zo'n beetje doet.

Het andere stukje van de puzzel kwam van meneer Chambliss, onze mentor van het wetenschaps- en technologieprogramma, die vertelde over een doorbraak op

het gebied van zwakke magnetische velden. Die maakte het mogelijk om hersenactiviteit te registreren zonder dat iemand daarvoor twintig minuten in een MRI-scanner hoeft te liggen.

Op een dag in april kwam Theo met een gezicht dat was verhit van opwinding de kantine binnenrennen. Hij had het allemaal uitgevogeld. Die doorbraak betekende dat je in theorie activiteit in de cortex cingularis anterior van een afstand kon meten. En als je dat kunt, wat heb je dan?

Een leugendetector. Een goedkope, draagbare leugendetector.

En dan niet zo'n waardeloze op hartslag gebaseerde polygraaf die het misschien best vaak ongeveer bij het juiste eind heeft, maar een leugendetector die je schedel openlegt en rechtstreeks naar je hersenen kijkt. Een leugendetector die het altijd bij het juiste eind heeft.

Vroeg of laat zou iemand anders tot dezelfde conclusie komen of een andere manier verzinnen om hetzelfde te bereiken, dus we moesten ervoor zorgen dat wij de eersten waren met een prototype. En juist wij zouden dat voor elkaar moeten kunnen krijgen, zelfs met een laag budget en werkend vanuit een garage. Althans, zo dacht ik erover. Ja, we zaten nog op de middelbare school, maar wanneer we geen les hadden van meneer Chambliss, volgden we binnen onze eigen vakgebieden onlinecursussen aan universiteiten.

'Ik kan niet wachten tot we klaar zijn en ik zo'n ding in handen heb,' zei Molly. Ze was de nieuwste stapel MRI-scans die we van onze eigen hersenen hadden ge-

maakt aan het invoeren in de almaar groeiende database. ‘Straks kunnen we aantonen dat mensen die uit hun lichaam treden, geesten zien en de toekomst kunnen voorspellen niet líégen. En als ze niet liegen, dan zijn er niet zo heel veel andere verklaringen voor wat ze ervaren.’

Als je wensdenken en waanideeën uitsloot. Ik ergerde me altijd aan mensen die in het paranormale geloofden en ontweek ze meestal, maar Molly’s overtuigingen vond ik gek genoeg vertederend. Achterlijk, maar vertederend.

Het Blacklight-album was afgelopen en het was ineens stil in de garage.

‘Mijn beurt,’ zei Theo, wiens stem gedempt klonk omdat hij alweer van zijn kruin tot zijn enkels in de MRI-scanner lag. Hij wurmde zich er weer uit om muziek uit te zoeken, en Boob en Basquiat kreunden allebei.

‘Alsjeblieft niks deprimerends,’ zei Basquiat.

Theo stond bij de stereo en bladerde door de esoterische muziekcollectie op zijn telefoon. Hij was dol op oude, deprimerende muziek. Goth uit de jaren tachtig. Country uit de jaren vijftig. ‘Aha.’ Hij raakte de stereo aan met de telefoon om zijn pols en zette iets aan dat klonk alsof instrumenten werden gestemd.

‘Wat ís dat?’ vroeg Boob fronsend.

‘Jazz fusion,’ zei Theo.

‘Wáárdeloos.’

De deur ging open en Rebe kwam weer binnen. ‘Wat heb ik gemist?’

Er werd gelachen.

‘Wat?’ vroeg Rebe met haar handen in haar zij.

‘Alles wat je hebt dat ook maar iets waard is?’ zei Basquiat. ‘Zeg maar dag met je handje. Je gaat het verkopen.’

Rebe haalde haar schouders op. ‘Best. Je moet geld uitgeven om geld te verdienen.’

Ik stak mijn vuist uit toen Rebe langsliep. Ze gaf me een boks.

‘Hé.’ Rebe bleef staan. ‘We kunnen een garageverkoop houden.’

Voor Joy Marchand Davis, boekenfluisteraar, die dit boek en zo ongeveer alles wat ik verder heb geschreven veel beter heeft gemaakt dan het anders zou zijn geweest.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Future Will Be BS-Free*

© 2018 Will McIntosh

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Marieke Oele

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4720 3 (e-book 978 90 261 4721 0)

NUR 284, 285